

SCHIȚE DE IUBIRE

O antologie de povestiri romance
reunite de Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan

Cuprins

Argument	7
Dănuț Ungureanu – O iubire de pe strada noastră	10
Teodora Matei – Reflexie	34
Anamaria Ionescu – Haștag	62
Teodora Anghel – Drumul către necunoscut	90
Georgiana Sandu – Spânzurătoarea	116
Bogdan Hrib – Pe neve	162
Rebeca Cojocaru – Karina	174
Lucian-Dragoș Bogdan – Clar de lună	200
Mirela Oprea – Dragoste și sacrificiu	234
Daniel Timariu – Ziaua în care mi-am amintit	310

O iubire de pe strada noastră

Micile greșeli aduc uneori bebelele cel puțin la fel de zdreane ca alea mari.

Intrasem la Terasa Florilor, lângă Obor, speriat de caniculă și m-am dus glonț spre singura măsuță de sub priza din peretele pictat, ca să-mi pot alimenta tableta preț de vreo bere, două. În drum, am trecut pe lângă clientul tradițional al locului, un brunet deloc tinerel, aninat și el de-o Silva, a patra sau a cincea. Doar domnișoara Lia de la bar le știa socoteala.

Și, habar n-am de ce, poate ghicisem în scânteia de-o clipă a ochilor că și el mă recunoscuse ca pe-un confrate cu drepturi egale, am dat ușor din cap, așa, un hainoroc discret. Am mai făcut doi pași și mi-am dat seama de eroare.

— Lia! strigă individul. Lia, mai adă o Silva, la masa aia...

Nici nu mă dezmeticisem bine, moșmondind după tableta și cablu (pentru a-i da de-nțeles specimenului că-s venit cu treburi mai importante printre acești pasionați de mititei), iar el se și instalase în fața mea. Îmi zâmbi încurajator, dar asta nu era nimic față de energia trimisă domnișoarei Lia, care venea unduindu-se.

— Relu, spuse el.

— Mielu, i-am răspuns, tentat de rima ca o parolă între agenții secreți de berărie.

Asta mai lipsea, să-i zic numele adevărat, adresa de-acasă, cenepeul și pinul cardului.

— Scriitor sau gazetar? mă luă el abrupt, cu ochii pe tabletă. Boală grea, nene, scrisul, nu te lasă nici la...

Am returnat cam înțepat, conștient că n-o să scap de el în următoarea oră.

— Ai fi și mata vreo piesă, vreun cunoscător...

Și, firește, am simțit pe loc a doua greșală. Sunt zile când nu ratez nimic.

Domnul Relu scoase din buzunar un teanc de foi acoperite cu un scris lăbărtat ca temele de-a-ntâia și mi le propuse trântindu-le irezistibil pe masă. Avea palma grea.

— Aruncă-ți un ochi pe astea și zi-mi ce crezi.

Cu bețivii grafomani nu te pui. Am luat foile, dar nu m-am abținut să-l încing un pic.

— Și mie ce-mi iese la afacerea asta?

Rânji generos.

— Promit să te las. Și, mai știi, poate-ți folosește la vreun best-seller.

Precis. Am început să mă prefac că lecturez capodopera, cu numai un strop de atenție. Culmea, scrisul mare și strâmb m-a prins. Avea ceva magnetic, ca un descântec băbesc...

„Aici, în mahalaua noastră, cei mai mulți au fost români și doar câteva curți de țigani, romi cum le zice acum corect politic, trei sau patru. Pe strada asta erau și mai puțini. O familie acolo, la gardul cu betoane. Mulți plozi, cine să le mai țină socoteala, șase, șapte. Se-amestecau de-a valma, cu toți

copiii dimprejur, nu se uita nimeni că ăla e mai alb, că ăla e mai negru... Păi când se tăvăleau prin praf era unul mai tuciuriu ca altul.

Cum vă spun, se jucau la grămadă. Doar Aurică, pui de rom, căpos, lua bătaie mereu, că era al dreacu' și orice se-ntâmpla el era contra. Vorbea ne-ntrebat, le strica ăstorlalți jucărelele, ce știu eu, de-alea de-ale lor... Și copiii se-nvățaseră, de câte ori îl prindeau pe Aurică ăsta se puneau toți pe el cu trântele. Era ciuca bățăilor.

Aurică mai avea o ciudățenie: câteodată rămânea așa, cu ochii lipiți de cer, minute-n șir, ca și cum ar fi pierdut cine știe ce acolo, în văzduh, ori ar fi așteptat să vină ceva, o pasăre, un ozeneu, o furtună. Și nu-l puteau mișca până nu se sătura el să se holbeze și-n timpul ăsta se tăvăleau de răs. Atunci îl mai scuteau cu mardeala.

După maghernița cu gardul de betoane, nu mai e acuma că s-a demolat, în altă casă, stătea un șofer-șomer, cu fetița lui, Mărioara, singuri singurei, că mama se prăpădise la naștere. Nici nu înțelegea prea bine copila ce va să zică aia „mămică”, mai mult o dulcegărie, așa, care nu-i suna bine la ureche și gata.

Ei și Mărioara asta, n-am văzut așa ceva, mereu sărea să-l scoată pe Aurică din pumnii ălorlalți, îl scotea și-l ștergea de muci, să mă scuzați. Iar ăsta răbda, că erau de-o seamă. Azi așa, mâine-așa... Mărioara murea cu toți de gât de câte ori vedea că se iau de el. I-era drag, sau că erau vecini, nu știu. Da' ceilalți copii au început să-l lase-n pace, că le era frică de diavolița cu fețișoara de înger bălai, și cu timpul parcă a mai făcut și Aurică ciocu' mic, așa că l-au primit să se joace cu ei.

Câteodată, seara, pe negreală, că nu mai erau nici becuri pe stradă de câtă sărăcie ne-ajunsesse în ultimii ani,

ne-adunam doi, trei, pe lângă garduri, să poștim o țigară și să schimbăm impresii despre reforme, democrație, biznes, alea-alea. Uneori i-auzeam p-ăștia mici schimbând și ei impresii de-ale lor...

— Băi Aurică, să moară mă-ta, zicea îngerașul Mărioara, zi, mă, și mie ce vezi acolo sus, când rămâi cu ochii beliți, ca drăguța lu' Tom Cruise din filmul ăla unde-o cere de nevastă...

Iar el, de colo:

— Îți zic, da' te juri pe ce-ai tu mai scump că nu te râzi de mine?

— Mă jur, mă.

— Pe ce?

— Pe devla ta plină de cucuie, prostule!

— Hehe... ofta Aurică topit, acolo eu văd tot ce vreau, fă... Tot ce-mi doresc și nu pot ca să am, tot ce visez noaptea și dimineată se duce-n... Tot ce nu e-n mahalaua noastră, bogății și stele și alte lumi, câte și mai câte...

Tovarășii mei de țigară se pișau pe ei de răs pe-nfundate, dar înainte ca vreunul să-și dea drumul și să le strice copiilor visarea, o simțeam prin întuneric pe-a mică luându-l pe mucea după umeri.

— Of, nărodule...

Au mai trecut doi, trei ani. Sărăcia tot nu ne slăbise pe niciunul, era pe noi mai mare decât Casa Poporului. Și tot așa, într-o seară, când ieșisem la tutun de unul singur, i-am zărit iar pe-amândoi în ascunzișul de uluci și bălării, 'nălțuți și subțirei, că, de, nu mai erau chiar copii-copii. Îi văzusem și ziua, nu se mai jucau, o lălăiau pe străzi, fără țintă, și când credeau că nu-i vede nimenea își căutau unul altuia degetele, să și le simtă o clipă.

Lui îi dăduseră niște tuleie cu care încerca să-ncropească o mustăcioară de-alea subțiri, cum purtau mulți din neamul său. Și se lățise-n umeri și i se spărsese glasul ca o trompetă rablagită. Iar ea crescuse tot bălaie și se lungise rău în picioare, plus că, iertați-mă, țâțișoarele dădeau să se coacă, răzbind prin bluza sub care, nevinovată, nu mai purta nimic altceva.

Am văzut cum din două umbre s-a făcut una singură și mai mult am ghicit împreunarea buzelor umede, fierbinți. N-am deosebit sărutarea stângace, dar am simțit cum ea a zburat în cerul din care picurau împlinite toate dorințele celor ce-și ascuțeau acolo privirile. Aurică și aleasa inimii lui de jar...

Printre ultimii l-au dărâmat pe șoferul-șomerul. Au venit buldozerele care se opriseră odinioară chiar în capătul străzii, pe vremea Împușcatului, că după prăpădenia din decembrie '89 nu-i mai arsele nimănui de sistematizări, demolări, urbanism. În schimb, puzderie de șmecherași au cumpărat pe nimica toată terenurile de la amărășteni, i-au momit cu apa caldă de la bloc și-au dat drumul iar la excavatoare, să facă loc pentru prăvălii și saloane de frumusețe, ce-are nevoie tot săracul modern intrat în capitalism. Încărcau oamenii tot ce-aveau, prin camioane de-ale binefăcătorilor, sau cărucioarele unor rubedenii și se duceau ca refugiații.

Mărioara și tac-su au plecat la cvartalul ăla cosmetizat, nu departe de-aici, se și vede blocul lor. Romii lui Aurică au rămas, una din ultimele familii, restul mahalalei deja se dărâmasse. Au rezistat ca turcii la Plevna, fără apă, fără curent, fără niciunele, că lor nu voiau să le dea loc de strămutare noii antreprenori. Văzându-i mai bruneti și săraci lipiți, socoteau că-și vor lua oricum lumea-n cap.

Iar Aurică ăsta, care se făcuse ditamai flăcăul, nu trecea seară să nu se ducă la blocuri, după fata lui, să vorbească cu ea, că aveau acuma șaișpe-șapteșpe ani amândoi și povesteau altele, știu eu?

Aci în mahala, v-am mai spus, erau toți români și doar câteva familii de țigani. Ei, dar ce să vezi, acolo, la blocuri, era invers. O fi fost vreun fenomen din astea, demografice, ori cum le spune, s-o fi schimbat ceva în mersul lumii, după ce s-a dat drumul la liber cu afacerile, cu traficul, cu fiecare pentru el. Înainte, pe vremea miliției și-a planificării, ai care ieșeau din rând să-și mai facă rost de câte unele, pentru ei și-ai lor, să-și ducă zilele vai mama lor, se chema că „se descurcă”. Acuma nu se mai zicea așa, că nu mai avea niciun haz. Care cum se-apuca să facă niște bănuți din ceva, orice, mălai mai alb ori mai negru, cu șpăgi, cu camătă, cu razii și săbii ninja, ăla era om de afaceri în toată regula.

Nu știu cum s-a nimerit în cartierul lor, că erau numai câteva familii de români, printre care și șofer-șomerul nostru cu fata lui, Mărioara. În rest, mamă-mamă... Când se făcea seară ieșeau bandele să se-ncaiere, să ia puterea, că după blocuri e plin de mafii, nu-i ca la curte. La curte e altceva.

Ei, Aurică ăsta se ducea pe-acolo să discute cu Mărioara lui și iar s-a-nnodat firul între ei, de unde părea că se rupsese, ba – ce zic eu, s-a făcut sfoară în toată regula, funie.

— Da' nu mai veniți și voi odată la bloc, băi nărodule? zicea bălăia. Că ți s-o fi acrit și ție de cât drum bați pân-aicea și-napoi, seară de seară. Acuma e cald și bine, însă la iarnă, când or da vijeliile și gerul...

Îi zicea tot „nărodule”, însă nu mai era ca pe vremuri, când sărea să-l scoată din șuturile ălorlanți copii și-i mai scăpa chiar ea câte unul, de control. Acuma, când îi spunea așa, îi